

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v L., zastúpenému JUDr. P., advokátom so sídlom v L., **o zaplatenie 18 588,59 Eur s príslušenstvom a o vzájomnom návrhu žalovaného**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8 C 22/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. februára 2013 sp. zn. 7 Co 94/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Liptovský Mikuláš 9. februára 2009 (po pripustení jej zmeny) domáhal, aby žalovaný bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia 18 588,59 Eur s príslušenstvom oproti povinnosti žalobcu vydať osobné motorové vozidlo zn. A., číslo karosérie W., číslo technického preukazu X., evidenčné číslo P.. Žalobu odôvodnil tým, že 13. mája 2005 od žalovaného kúpil osobné motorové vozidlo zn. A. za kúpnu cenu 18.588,59 Eur, ktorú pri podpise kúpnej zmluvy zaplatil. Predávajúci (žalovaný) podpisom kúpnej zmluvy prevzatie kúpnej ceny potvrdil. Dňa 27. januára 2009 bol žalobca kontrolovaný na území N. dopravnou políciou, ktorá vyslovila podozrenie o odcudzení motorového vozidla štátnemu príslušníkovi R. na území H.. Následne bolo zistené, že uvedené motorové vozidlo je odcudzené, jeho vlastníkom je v súčasnosti holandská poisťovňa.

Písomným podaním z 28. januára 2010 žalovaný podal vzájomný návrh o zaplatenie 21.900 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný mal za to, že žalobca predmetné motorové vozidlo užíval bezdôvodne, výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá výške nájomného obdobného motorového vozidla v danom mieste a čase. Žalobca osobné motorové vozidlo užíval 730 dní od 28. januára 2007 do 27. januára 2009. Výška bežného nájomného obdobného motorového vozidla predstavovala denne 30 Eur.

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 30. novembra 2011 č.k. 8 C 22/2009-179 konanie v časti nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania z istiny 18.588,59 Eur vo výške 8% ročne od 13. mája 2005 do zaplatenia zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.281,75 Eur oproti povinnosti žalobcu vydať osobné motorové vozidlo zn. A., číslo karosérie W., číslo technického preukazu X., evidenčné číslo P.. Vo zvyšku žalobu zamietol. Zamietol vzájomný návrh žalovaného o zaplatenie 21.900 Eur. Zároveň uviedol, že o náhrade trov konania a o náhrade trov konania štátu súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 39 a § 588 Občianskeho zákonníka. Zároveň uviedol zistený skutkový stav, jednotlivé vykonané dôkazy a z nich vyplývajúce závery. Mal za preukázané, že motorové vozidlo kúpil žalobca, zastúpený štatutárnym zástupcom Ing. L. a preto aktívne vecne legitimovaný je žalobca. Nakoľko správou prokuratúry vo W., že motorové vozidlo bolo odcudzené v roku 2004 (28. apríla 2004), nemohol vlastníctvo k nemu nadobudnúť V. (faktúra o kúpe tohto vozidla bola vystavená 21. júna 2004 a na dopravnom inšpektoráte bolo na S. vozidlo zaevidované 16. júla 2004), žalovaný ani žalobca. Zdôraznil, že kúpnu zmluvu môže podľa Občianskeho zákonníka ako predávajúci platne uzavrieť zásadne len vlastník veci, pretože len vlastník je oprávnený s vecou disponovať (§ 123 Občianskeho zákonníka). Kúpna zmluva z 13. mája 2005 je pre rozpor so zákonom absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý zakladá nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na spornosť výšky kúpnej ceny súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého ustálil, že medzi účastníkmi došlo k dohode zmluvných strán o kúpnej cene 370 000 Sk (12 281,75 Eur), na vrátenie ktorej žalovaného zaviazal a vo zvyšku žalobu zamietol. Súd prvého stupňa uviedol, že keďže v prípade bezdôvodného obohatenia ide o synalagamatický záväzok, zaviazal žalobcu na povinnosť vrátiť poskytnuté plnenie (obojstranná reštitúcia), vydaním motorového vozidla. Zároveň súd zamietol vzájomný návrh žalovaného ako nedôvodný. Mal za to, že užívaním uvedeného motorového vozidla žalobcovi na úkor žalovaného bezdôvodné obohatenie nevzniklo práve vzhľadom na to, že žalovaný nebol

vlastníkom tohto motorového vozidla. Nemal teda oprávnenie s vozidlom disponovať ani ho užívať. Z dôvodu späťvzatia žaloby, v časti príslušenstva žalovaného nároku, súd so súhlasom žalovaného konanie s poukazom na § 96 O.s.p. zastavil. Súd prvého stupňa uviedol s poukazom na § 151 ods. 3 O.s.p., že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. februára 2013, sp. zn. 7 Co 94/2012 rozsudok okresného súdu, vo výroku, ktorým žalobnému návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia oproti povinnosti žalobcu vydať motorové vozidlo vyhovel a vo výroku, ktorým zamietol vzájomný návrh žalovaného, potvrdil. Zároveň vyslovil, že ostatných výrokov odvolaním nenapadnutých sa rozsudku okresného súdu nedotýka. Takto rozhodol, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa po skutkovej a právnej stránke považoval za vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s obsahom ktorého sa stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Vyjadril sa k odvolacím námietkam žalovaného poukazujúc na „závery judikatúry z ostatných rokov“, ktoré dávajú do popredia ochranu dobromyseľnosti nadobúdateľa veci od nevlastníka oproti ochrane skutočného vlastníka takto prevádzanej veci. Táto námietka však podľa názoru odvolacieho súdu v súvislosti s prejednávanou vecou nie je dôvodná. Rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky Pl. ÚS 78/06, na ktoré poukazoval žalovaný, nevychádza zo zhodných skutkových okolností, ako prejednávaná vec. Zdôraznil, že uvedenou problematikou sa nezaoberal len označený nález, ale aj ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré reflektovala následne aj judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky a jej závery sú zhrnuté v rozsudku tohto súdu z 9. decembra 2009 sp. zn. 31 Odo 1424/2009. Závery tohto rozhodnutia nekorešpondujú s názorom žalovaného prezentovaným v podanom odvolaní. Naopak uvádzajú, že nie je dôvod na zmenu doteraz ustáleného názoru nemožnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, z ktorého záveru dôsledne vychádzal aj prvostupňový súd. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa výšky priznaného bezdôvodného obohatenia. Rozsah práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvíja od toho, aký majetkový prospech získal obohatený v čase, keď ho neoprávnene získal, pritom nie je rozhodujúce, aká majetková ujma je toho, na úkor ktorého sa obohatil. Postup okresného súdu považoval za správny, pokiaľ rozhodol o povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi kúpnu cenu, ktorú mu tento zaplatil z titulu neplatnej kúpnej zmluvy. Rovnako považoval odvolací súd za správny, záver okresného súdu o nedôvodnosti nároku, ktorého

sa žalovaný domáhal vzájomným návrhom. V podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s obsahom ktorým sa stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Podľa názoru krajského súdu rozsudok okresného súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. V súvislosti s obsahom podaného odvolania žalovaného považoval krajský súd za nutné uviesť, že žalovaný v ňom síce uviedol, že napáda správnosť všetkých výrokov rozhodnutia okresného súdu, aj ktorým bolo konanie v časti žalobného nároku zastavené a vo výroku, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý. Krajský súd tak vychádzajúc z obsahu podaného odvolania v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. ustálil, že smerovalo voči výroku, ktorým bolo žalobnému návrhu čiastočne vyhovené a výroku, ktorým bol vzájomný návrh zamietnutý. Krajský súd vzhľadom na postup okresného súdu, ktorý podľa § 151 ods. 3 O.s.p. si ponechal rozhodovanie o trovách konania na čas po právoplatnom skončení veci, nerozhodoval o trovách odvolacieho konania, o nich rozhodne v súlade s § 224 ods. 4 O.s.p. prvostupňový súd.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu prvého stupňa podal dovolanie žalovaný a žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p., pretože rozsudok odvolacieho súdu (aj prvostupňového súdu), nie je riadne odôvodnený, dôvody sú nedostatočné, nevyporiadal sa so všetkými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že § 157 ods. 2 O.s.p. stanovuje povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych prípadne mimoriadnych opravných prostriedkov. Dovolateľ mal za to, že riadne odôvodnenie rozsudku absentuje najmä v súvislosti s uplatneným vzájomným návrhom žalovaného o zaplatenie 21.900 Eur. Podľa názoru dovolateľa v prejednávanej veci na základe zisteného skutkového stavu došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Žalovaný nadobúdala osobné motorové vozidlo dobromyseľne a v dobrej viere a tak z dôvodu právnej istoty je takýto dobromyseľný nadobúdateľ chránený ako skutočný vlastník veci a to i napriek skutočnosti, ak pri predchádzajúcich prevodoch došlo napr. k odstúpeniu od zmluvy či k zisteniu, že niektorý z predchádzajúcich prevodov trpí vadou, ktorá by inak robila taký úkon neplatný. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky. Skutočnosť, že konanie trpí inou vadou odôvodnil tým, že odvolací súd sa nezaoberal odvolaním v rozsahu, v akom sa žalovaný domáhal jeho preskúmania, keď jeho odvolanie smerovalo proti všetkým

výrokom rozsudku súdu prvého stupňa. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodíť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu

súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., v znení účinnom do 31. decembra 2014, dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ videl vadu tejto povahy v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí

sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Súd prvého stupňa náležite vysvetlil prečo kúpnu zmluvu z 13. mája 2015 považoval za absolútne neplatný právny úkon, s následným vznikom nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a povinnosti žalovaného na vydanie predmetného motorového vozidla. Súd prvého stupňa tiež vysvetlil prečo nepovažoval vzájomný návrh žalovaného za dôvodný. Odvolací súd vo svojom rozsudku skonštatoval správnosť záverov súdu prvého stupňa a to aj z pohľadu žalovaným označených rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky, keď vysvetlil prečo závery rozhodnutí inak zhrnuté v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 9. decembra 2009 sp. zn. 31 Odo 1424/2009 nekorešpondujú s názorom žalovaného prezentovaného v podanom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje posúdiť na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že žalovaný má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok náležitostí podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Dovolací súd k námietke žalovaného, že v konaní došlo k procesnej vade, keď odvolací súd nepreskúmal celý odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa poznamenáva, že odvolací súd správne vychádzal z obsahu odvolania s prihliadnutím na zákonom určenú preskúmovaciu právomoc odvolacieho súdu (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako celok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania však žiadne výhrady voči prvému a tretiemu výroku rozsudku súdu prvého stupňa neuvádzal. Obidvoma výrokmi totiž nedošlo k žiadnej ujme na právach žalovaného, keď v časti nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania bolo konanie zastavené a vo zvyšku (6 306,84 Eur) bola žaloba voči žalovanému zamietnutá.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalovaný namieta, že v konaní došlo k inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uvedené dovolacie dôvody sú relevantnými dovolacími dôvodmi, sami osebe ale prípustnosť dovolania nezakladajú (nemajú základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť

rozhodnutia). V dôsledku toho by posúdenie uvedených dovolacích dôvodov prichádzala do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b os. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací sú mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová